

РЕШЕНИЕ

№ 1241

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20221000502141 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 11.05.2022г по гр.д. № 3902/2021г СГС, ГО, I-19 състав е уважил частично предявения иск от С. И. С. против Прокуратурата на Република България за заплащане на неимуществени вреди на осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ в размер на 20 000лв , като е отхвърлил предявения иск за сумата до 50 000лв. С решението си съдът е възложил разноските по делото съобразно изхода от спора и доказаните разноски от страните.

Решението на СГС е обжалвано с въззивни жалби и от двете страни в процеса

Въззивникът – ответник Прокуратура на РБ обжалва решението в осъдителната му част, с оплакване за неправилност. Поддържа, че решението е необосновано и не е ясно как съдът е определил размера на обезщетението. Поддържа, че неправилно е приложена разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Поддържа, че съдът е допуснал нарушение при оценката на събраните доказателства по делото. Поддържа, че разпитът на свид. А. не е следвало да бъде ценен, както и че съдът не е следвало да цени изслушаната СМЕ. Поддържа, че за част от възприетите от съда неимуществени вреди няма доказателства да са в причинна връзка с повдигнатото обвинение на ищцата. Поддържа още, че съдът

не е оценил влиянието на отделните обективни обстоятелства касаещи размера на дължимото се обезщетение или че някои обстоятелства са ценени превратно. Моли след като се съобразят оплакванията във въззивната жалба решението на СГС да бъде отменено , а предявеният иск- изцяло отхвърлен, евентуално моли размера на обезщетението за неимуществени вреди да бъде намален.

Ищецът С. С., представлявана от адв. Д., въззиваем по жалбата на Прокуратурата на РБ депозира писмен отговор , с който оспорва жалбата.

На своя ред ищецът депозира насрещна въззивна жалба против решението на СГС в отхвърлителната част, с оплакване за неправилно приложение на чл.52 от ЗЗД и определяне на размер на обезщетението за претърпяните неимуществени вреди по-нисък от справедливия размер. Моли, след като се установят всички претърпени от ищцата неимуществени вреди, ршението на СГС да бъде отменено в отхвърлителната част и предявеният иск да бъде изцяло уважен.

Прокуратурата на РБ не е депозирала отговор на жалбата на насрещната страна.

В о.с.з. въззивникът Прокуратура на РБ се представлява от прок. П. от САП, която моли въззивната жалба на ответника да бъде уважена по съображения изложени в нея. Моли жалбата на ищеца да бъде оставена без уважение. Поддържа, че на ищеца се дължи обезщетение в по-нисък размер. Поддържа, че определеното сега обезщетение за неимуществени вреди е необосновано завишено и не е справедливо.

Воззивникът с НВЖ С. С. се представлява от адв. Д., който оспорва въззивната жалба на Прокуратурата на РБ и поддържа своята въззивна жалба. Моли да се съобразят претърпените от ищцата неимуществени вреди и предявеният иск за заплащане на обезщетение за тези вреди да бъде уважен изцяло. Претендира разности по делото.

С. С., представлявана от адв. Д., депозира писмени бележки по делото, с които сочи, че ищцата е била задържана, че се установяват проблеми в здравословното ѝ състояние, причинени от стреса след повдигане на обвиненията, че се установяват неимуществени вреди от разпитаните по делото свидетели, които обосновават по-висок размер на обезщетението за неимуществени вреди.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са задължителните указания , дадени от ВКС по тълкуването и приложението на закона с ТР №1/2013г на ОСГТК – т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо . Като краен резултат, първоинстанционното решение е частично неправилно по съображения изложени в насрещната въззивна жалба.

По делото се приема за установено от фактическа и правна страна следното:

ЗОДОВ предвижда специален ред за ангажиране отговорността на държавата за вреди причинени от държавни органи на граждани. Отговорността по този закон на държавата е обективна и реализируема чрез органите, от чиито действия или бездействие се твърди да са настъпили вреди. В разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ е посочено, че държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съгласно пар.1 от ЗОДОВ общите правила на гражданското законодателство намират субсидиарно приложение към неуредените от специалния ЗОДОВ въпроси. Следователно намира субсидиарно приложение нормата на чл.52 от ЗЗД, съгласно която при определянето на размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се изхожда от изискванията на справедливостта.

Ищецът търси обезщетение за вреди от незаконно обвинение за извършване на престъпление по чл. 159а, ал.3 и чл.321 от НК, като твърди, че производството е продължило пет години и 3 месеца. Поддържа, че ищцата е била задържана под стража и с взета мярка за неотклонение „домашен арест” от 01.08. до 07.08.2014г. Сочи, че ищцата на първа инстанция е оправдана, но оправдателната присъда е протестирана от ответника. Сочи, че въззивната инстанция потвърждава оправдателната присъда и решението е оставено в сила от ВКС, след протест на ответника. Твърди, че по време на висящност на производството ищцата е претърпяла вреди в личен, социален и особено професионален план. Поддържа, че повдигнатите обвинения са били за тежки престъпления. Твърди, че е изпитала срам, страх, че на ищцата се наложило да смени кантората, в която работела, че е било засегнато доброто ѝ име. Твърди, че е загубила съня си , че е получила пародонтоза и кариеси, че вследствие стреса е загубила зъби. Поддържа, че случая е бил медийно отразен.

По делото се установява, че с постановление за привличане на обвиняем от 30.07.2014г по ДП 45/14г по описа на ДАНС, пр.пр. 184/2014г по описа на СпП, С. С. е привлечена като обвиняема за престъпление по чл. 321 ал.3 пр.2 т.2 вр. ал.2 от НК, затова, че от неустановена дата на м. 09.2013г до 30.07.2014г в гр. София е участвала в ОПГ – структурирано трайно сдружение на три лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159а ал.3 вр. ал.1 и ал.2 от НК като групата е създадена с користна цел, както и затова, че в периода м. 01.2014г – м. 02. 2014г в гр. София в съучастие като съизвършител посочени лица набрала бременна жена с цел продажба на роденото от нея дете, независимо от съгласието ѝ като убедила бременната да продаде и даде детето си за отглеждане на посочено семейство и съдействала за започване на

съдебна процедура по осиновяване на детето , като деянието е извършено чрез даване и получаване на облага в размер на 500 лв на месец до окончателното приключване на съдебна процедура по осиновяване.

С постановление от 30.07.2014г. по пр.пр. 184/2014г на СпП ищцата е задържана под стража за срок до 72 часа.

С протоколно определение от 02.08.2014г по НЧД 935/2014г по описа на СпНС по отношение на ищцата е взета на основание чл. 62 от НПК мярка за неотклонение „домашен арест“.

С определение от 07.08.2014г по ВНЧД 143/2014г по описа на АСпНС е отменена взетата мярка за неотклонение.

Видно от постановление за привличане на обвиняем от 08.06.2015г по ДП 17/15г по описа на ГДБОП-МВР, пр.пр. 184/2014г по описа на СпП, обвинението повдигнато на ищцата е прецизирано - от неустановена дата на месец 09.2013г до 30.07.2014г в гр. София е участвала в ОПГ – структурирано трайно сдружение на три лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159а ал.3 вр. ал.1 и ал.2 от НК, както и затова, че в периода м. 01. 2014г – 14.04.2014г в гр. София в съучастие като извършител набрала бременна жена с цел продажба на роденото от нея дете, независимо от съгласието ѝ като убедила жената да продаде и даде детето си за отглеждане и съдействала за започване на съдебна процедура по осиновяване на детето , като деянието е извършено чрез даване и получаване на облага в размер на 500 лв. на месец до окончателното приключване на съдебна процедура по осиновяване и престъплението е извършено в изпълнение на решение на ОПГ – престъпление по чл. 159г вр. чл. 159а ал.3 вр. ал.1 пр.1 вр. ал.2 т.6 пр.2 и 3 вр. с чл. 20 ал.2 вр. ал.1 НК.

Установява се, че на 06.08.2015г е внесен обвинителен акт против С. С., образувано е НОХД № 1707/2015г по описа на СпНС, по което с присъда от 01.08.2017г ищцата е призната за невиновна и е оправдана по повдигнатите обвинения. Оправдателаната присъда е потвърдена с решение № 3/2019г по ВНОХД 97/2018г по описа на АСпНС. С решение 160/19.11.2019 г. по н.д. № 583/2019 г. на ВКС решението на АСпНС е оставено в сила.

По делото са представени разпечатки от статии от електронни медии- Правен свят, 24 часа, Медиапул, Монитор и др. , в които е дадена информация за повдигнатите обвинения на ищцата и останалите две жени от групата, сочи се, че ищцата е адвокат с опит в осиновяванията.

По делото са представени амбулаторни листи на името на ищцата , издадени от д-р А. през 2012, 2014 е 2021г , от които и от изслушаната СМЕ, изготвена от в.л. д-р Ч. се установява ,че към 2021г ищцата има загуба на пет зъба, причината за това е пародонтално влошено състояние/разклащане на зъби/. Според вещото лице причината да се стигне до изваждане на зъби при ищцата е развило се пародонтално заболяване и

занемарено лечение липса на поддръжка. Вещото лице сочи, че причина за развитие и задълбочаване на пародонтално заболяване може да бъде и преживян стрес в комбинация с лоша хигиена. Според вещото лице като заключение е посочено, че при ищцата се касае за налично хронично пародонтално заболяване, което довежда до ваденето в предходни години на пет кътни зъба. Посочено е, че задълбочаването му е възможно да е вследствие на преживян стрес в комбинация с други фактори – наличие на плака, вследствие занемарена устна хигиена, липса на поддръжка от страна на лекуващия зъболекар, поради спорадични посещения по спешност. Посочено е, че развитието на кариеси и техните усложнения не могат да се развият вследствие на стрес, но той може да е причина за влошена хигиена и съответно натрупаната плака да предразположи към тези заболявания.

В о.с.з. на 08.11.2021г са изслушани свидетелите Д. М. и М. М..

Свид. М., близка на ищцата от детски години, установява, че е започнала работа с ищцата в една кантора веднага след освобождаването ѝ от домашен арест. Свидетелката установява, че докато ищцата е била под домашен арест я е посещавала и тя плачела, била шокирана и разстроена. Свидетелката установява, че след като се разнесла мълвата за повдигнатите обвинения на ищцата тя се затворила вкъщи. Контактите ѝ намаляли, изпитвала срам, притеснение, неувереност. Свидетелката установява, че е имало клиенти, които са се отдръпнали от ищцата. Установява, че колеги- адвокати са коментирали повдигнатите ѝ обвинения. Свидетелката установява, че е давала заеми на ищцата. Установява, че ищцата имала проблеми в кантакта с децата си, отказвала да пътува да види родителите си в гр. Севлиево от срам. Свидетелката установява, че обвиненията против ищцата били широко разгласени в медиите, но не и оправдателната присъда. Свидетелката установява, че ищцата е адвокат и работи в областта на семейното право, имала е голяма клиентела, голям брой дела, била е номинирана за адвокат на годината. Наказателното производство имало негативен ефект върху кариерата ѝ.

Свид. М., колега на ищцата, установява, че след повдигане на обвинението ищцата била изгонена от кантората, в която работела. Установява, че случаят е бил много широко отразен в медиите. Установява, че клиенти са се отдръпнали от ищцата, че ищцата на няколко пъти ѝ е искала заеми. Установява, че ищцата се изолирала, избягвала контакти, че когато се видели ищцата все започвала да говори за делото. Установява, че е била обиждана от клиенти в съда поради повдигнатото ѝ обвинение. Установява, че оправдателната присъда за ищцата не е била разгласена. Установява още, че понастоящем ищцата отново работи брачни дела.

Свидетелските показания са взаимоподкрепящи се, логични, не се опровергават от доказателства по делото. Свидетелите съобщават факти, които са възприели лично и за които няма основание да се приеме, че не са достоверни.

В о.с.з. на 28.03.2022г е изслушана свид. А., стоматолог на ищцата , която установява, че стресът, на който е била подложена ищцата, е причинил пародонтит, довел до загуба на зъби

Тези свидетелски показания следва да се тълкуват в съвкупност с изслушаната СМЕ и да се кредитират доколкото не си противоречат със заключението на вещото лице.

С оглед изложеното съдът приема, че е налице състава на чл.2,т.3 от ЗОДОВ , тъй като против ищцата е повдигнато обвинение за престъпление от общ характер, което обвинение е приключило с оправдателна присъда. Поради доказаността на този състав на ЗОДОВ пораждащ отговорността на Прокуратурата на РБ за вреди от незаконно обвинение съдебният състав приема, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е доказан по основание. Не се спори, че отговорността за незаконното обвинение следва да носи Прокуратурата на РБ, доколкото длъжностни лице в нейната структура са отговорни за повдигането на обвинението против ищеца.

За претърпените неимуществени вреди от незаконното обвинение ищецът има право на обезщетение от държавата, съгласно чл.4 от ЗОДОВ.

Съгласно трайната практика на ВКС – например решения №№ 184/2015г по гр.д. № 7127/2014г , 138/2013г по гр.д. № 637/2012г , реш. № 48/2016г по гр.д. № 3537/2015г и трите на IV ГО на ВКС, при претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо /засягането на правото на личен живот, на чест, достойнство, свобода / и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание. Не е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване, причинено или свързано с установеното правонарушение. В този случай практиката приема, че искът за ангажиране на отговорността на държавата е доказан в своето основание и съдът , с оглед разпоредбата на чл.162 от ГПК, следва да определи размера на дължимото се справедливо обезщетение за претърпените вреди. В тежест на ищеца е да установи , ако твърди настъпването на такива, претърпените вреди над обичайните размери за ситуацията.

С оглед изложеното и за да сформира своето вътрешно убеждение и като съобразява разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ съдът приема, че ответникът дължи обезщетение за психическите , физически и емоционални увреждания на ищеца , които са пряка и непосредствена последица от повдигнатото незаконно обвинение.

Към момента на започване на действия по наказателното преследване против нея 2014г - ищцата е била на 50г. Наказателното производство водено против нея е продължило повече от 5 години и три месеца. Обвиненията повдигнати на С. по чл.321, ал.2 и чл.159г от НК са били за тежки престъпления и законът е предвиждал за

тях наказание над 5 години ЛС.

Ищцата е имала взето задържане под стража и наложена мярка за неотклонение „домашен арест” за периода от 01.08. до 08.08.2014г.

От гореизложените факти се установява още, че периода , през който е продължило наказателното производство не е дълъг и обосноваващ по- висок размер на обезщетението, дължимо се на ищцата не като обезщетение за бавно правосъдие , а като обезщетение за по-дълъг период на търпене на незаконосъобразно повдигнато обвинение и последиците от него.

През този период , през който е била обвиняема и подсъдима ищцата е претърпяла обичайните за едно лице, подложено на незаконно наказателно преследване, неимуществени вреди - притеснения за изхода на производството, страх от осъждане, засягане на достойнството, напрежение в отношенията с близки и познати. От свидетелските показания може да се обоснове извод, че ищцата е страдала от стрес, безсъние, променила е отношението си към близки и познати, имала е трудности в общуването, изпитвала е неудобство от изнесеното в средствата за масова информация във връзка с воденото наказателно дело.

Неоснователно е възражението на ответника , че не следва да носи отговорност за медийното разгласяване на обвинението. По делото се установява, че в средствата за масова информация , включително в централни ежедневници са излезли данни за наказателното производство против ищцата, като същата е посочена поименно. Във връзка с тези медийните публикации съдебният състав намира, че те са във връзка с повдигнатото неоснователно обвинение на ищцата. Наказателното производство, образувано против ищцата е основанието тя да бъде обект на медийно отразяване. Доколкото държавата, чрез субституента си –ответника- носи отговорност за всички вреди претърпени от неоснователното обвинение на ищцата в извършване на престъпление , ако ищцата е попаднала в обзора на средствата за масова информация във връзка именно с повдигнатото му обвинение, то държавата следва да носи имуществена отговорност за това. В този смисъл е и произнасянето на ВКС по сходни казуси, например с решение № 202/2016г по гр.д. № 403/2016г на IV ГО , решение № 365/2015г по гр.д. № 5376/2014г на IV на ВКС и др.

Не се установява връзка между вредите, доказани като претърпени от ищцата и собственото ѝ интервю, поради което същото не следва да се обсъжда във връзка с дължимото се обезщетение за неимуществени вреди и направеното в този смисъл от ответника възражение е неоснователно.

По- интензивни, дълбоки от обичайните болки и страдания от незаконно обвинение неимуществени вреди са причинени на ищцата от нейното задържане под стража и взетата мярка за неотклонение ”домашен арест”. До по- интензивни болки и страдания е довело масираното отразяване на извършените спрямо нея следствени

действия, които са достигнали и до родното ѝ място, станали са достояние на съгражданите ѝ в едно по-малко населено място, където хората се познават, което прави адресата на статията лесно разпознаваем от по-голям кръг хора и повече хора ги свързват с повдигнатите им обвинения за тежко умишлено престъпление. До интензивни страдания несъмнено е довело и обвинението, което е пряко свързано със сферата на професионална реализация на ищцата. В тази насока следва да се съобрази, че за професията, която е упражнявала ищцата - адвокат - очакванията към нейната личност са засилени. Реализацията като адвокат предполага доверие в съответния човек, вяра в неговия авторитет, знания, умения, като повдигнатите обвинения за извършени престъпления от общ характер особено силно накърняват тези качества, търсени от обществото към адвоката, от довереник към доверител. На следващо място в тази насока следва да се съобрази, че ищцата се реализира като адвокат именно в сферата на семейното право и обвинението за извършване на престъпление свързано с трафик на деца възпрепятства или поне силно затруднява по-нататъшното професионално развитие на ищцата в тази сфера. Това засягане на нейния професионален авторитет и трудностите в по-нататъшната работа в сферата, в която ищцата е избрала да се реализира, са еднозначно установени от разпитаните по делото свидетели М. и М., а и е житейски логично именно това да са последици от повдигнатото обвинение на ищцата. Временното възпрепятстване на професионалната реализация на ищцата, както и впоследствие затрудненото упражняване на избраната работа са неимуществени вреди, които особено силно засягат живота на потърпевщата. Без да обезщетява имуществените вреди от сринатия професионален авторитет на ищцата съдът счита, че така описаните претърпени болки и страдания от ищцата мотивират присъждане на обезщетение в размер, значително по-висок от обичайния.

Като обуславящ по-висок размер на обезщетението, поради причиняване на болки и страдания в завишен обем и с траен характер съдът възприема и претърпяното от ищцата увреждане на здравето. По делото се установява от изслушаната е неоспорена СМЕ, че стресът може да е една от причините, пораждащи или задълбочаващи заболяването пародонтоза. Установява се от разпита на свид. А., че при ищцата заболяването рязко прогресира, което по период съвпада с повдигането на обвинението. Съдът приема, че стресът не е първопричина за появата, нито единствено обуславящ развитието на пародонтозата, но допринася за по-бързото настъпление и проявление на заболяването. Ето защо, тълкувайки в съвкупност посочените доказателства, намира за установено, че стресът от повдигнатото обвинение е едно от обстоятелствата, довели до по-бързото влошаване на зъбното здраве на ищцата.

На следващо място съдът съобразява, че на ищцата са повдигнатите две и то обвинения за изключително тежки престъпления - за участие в престъпна група и за трафик на деца - обвинения обосноваващи засилен страх от хода и развитието на

производството. Като основание за завишен размер на обезщетението следва да се съобрази и двукратното протестиране от страна на ответника на постановените оправдателни присъди по отношение на ищцата и по този начин - поддържането на незаконното обвинение.

При така установените неимуществени вреди и при определяне размера на обезщетение съдът следва да съобрази какъв е имуществения еквивалент, които справедливо да обезщети ищеца за претърпените от него вреди. В тази връзка съдът следва да съобрази както задължителните указания дадени с ППВС № 4/68г , така и с трайната съдебна практика по сходни казуси.

Съгласно възприетата практика при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът следва да съобрази вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Конкретно при исковете по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ съдът следва да вземе предвид тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство, по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. В този смисъл реш. 132/2016г по гр.д. № 5861/2015г на IVГО на ВКС.

Съгласно реш. 95/2015г по гр.д. № 5462/2014г на IIIГО на ВКС за определяне на справедливия размер на обезщетението следва да бъдат съобразени и обществените критерии като икономическите условия в страната, жизнения стандарт и възприемането на понятието "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата.

С оглед всичко изложеното и като взе предвид гореизложените установени при съвкупното тълкуване на доказателствата претърпени от ищеца вреди и на основание чл.52 ЗЗД съдът намира, че размера на дължимото се от Прокуратурата на РБ обезщетение по чл.2,т.3 ЗОДОВ възлиза на сумата от 30 000.00лв. При определяне на този размер на обезщетението за неимуществени вреди съдебният състав съобразява както обичайните , претърпени от ищцата , вреди от повдигнатите й обвинения, така и голямото количество установени вреди над обичайните при сходни случаи, които обосновават по-висок размер на обезщетението на неимуществени вреди. В същото време срокът на висиящност на производството е разумен и се установява , че ищцата постепенно възстановява своето нормално ежедневие в личен и професионален план. При определяне на дължимите се по справедливост вреди съдът съобразява и стандарта на живот в страната, доколкото обезщетението не следва да служи за неоснователно обогатяване.

С така посоченото обезщетение се репарират в относително пълни справедлив

размер причинените на ищеца неимуществени вреди от незаконните действия на ответника, като над посочената сума предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

Изводите на двете съдебни инстанции частично не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният иск е отхвърлен за сумата от 20 000лв до 30 000лв и в тази част предявеният иск следва да бъде уважен. В останалата си част решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора решението на СГС следва да бъде изменено в частта за разноските.

Пред СГС ищецът е доказал 10 лв разноски за д.т. и 2330лв- разноски за вещо лице и адвокатско възнаграждение. С оглед изхода от спора на ищеца се дължат разноски от 1408лв – за СМЕ и адвокатско възнаграждение и 10.00лв- заплатената държавна такса или общо сумата от 1408лв. Ответникът следва да заплати на ищцата разноски от още 466лв.

Пред настоящата инстанция възникът ищец доказва разноски от 5лв-заплатена държавна такса, която на осн. чл.10, ал.3 от ЗОДОВ следва да се възложи изцяло на ответника. Доказва и реално заплатени 2 000лв- за адвокатско възнаграждения. С оглед изхода от спора върху Прокуратурата следва да се възложи сумата от 1200лв- разноски за заплатено адвокатско възнаграждение или общо ответникът дължи за настоящата инстанция разноски от 1205лв.

Предвид изложените съображения, състав на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261585 от 11.05.2022г, постановено по гр.д. № 3902/2021г по описа на Софийски градски съд, ИГО, 19 състав в частта, с която е отхвърлен предявения иск от С. И. С. против Прокуратурата на Република България за заплащане на обещетение за неимуществени вреди за сумата над 20 000лв до 30 000лв и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на С. И. С. с ЕГН ***** сумата от още 10 000лв, представляваща разликата между присъдените 20 000лв и дължимите се 30 000лв- обезщетение за неимуществени вреди , претърпени в резултат на воденото срещу нея наказателно производство по НОХД № 1707/15 по описа на СпНС, по което е оправдана с влязла в сила присъда , на осн. чл.2, т.3 от ЗОДОВ , ведно със законната лихва от 19.11.2019г до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение 261585 от 11.05.2022г, постановено по гр.д. №

3902/2021г по описа на Софийски градски съд, ИГО, 19 състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на С. И. С. с ЕГН ***** сумата от 1671лв- разноски по делото, на осн. чл.10, ал.3 от ЗОДОВ.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____